

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/97/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7210212530
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7210212530.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci navrhovateľa S. P., bytom K. E. J., D. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Ing. Michalom Plentom, advokátom, so sídlom Vranov nad Topľou, Sídlisko Okulka 19/42, proti odporcovi: W..I..P.. S. S..X..F.. so sídlom v D., E. XX, IČO: 36 616 630, zastúpeného JUDr. Michalom Treščákom ml., advokátom, so sídlom v Košiciach, Slovenskej jednoty 8, v konaní o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a o náhradu mzdy s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Košice II zo 07. 01. 2014 č. k. 36C/49/2010-64 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľovi proti odporcovi n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II (ďalej iba súd prvého stupňa) uznesením zo 07.01.2014 uložil odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 1.535,42 eur, titulom trov právneho zastúpenia, na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Ing. Michala Plentu, do 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Ďalej rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Súd prvého stupňa rozhodnutie odôvodnil tým, že uznesením zo dňa 27.01.2012 č.k. 36C/49/2010-30 zastavil konanie pre späťvzatie žaloby zo strany navrhovateľa. V uvedenom uznesení rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 31.08.2012 č.k. 3Co/113/2012-42 zrušil napadnuté uznesenie vo výroku o trovách konania a vrátil vec súdu prvého stupňa na posúdenie procesného zavinenia za zastavenie konania a na následne rozhodnutie o náhrade trov podľa § 146 ods. 2 O.s.p.

Napadnutým rozhodnutím súd prvého stupňa rozhodoval o trovách konania, pričom o náhrade trov rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p., podľa ktorého ak sa pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca. Tento záver súd prvého stupňa vyvodil zo skutočnosti, že po okamžitom skončení pracovného pomeru, ku ktorému malo dôjsť 26.03.2010 a ktorého platnosť, resp. neplatnosť mala byť predmetom rozhodovania v tomto konaní, odporca po tom, ako navrhovateľ podal žalobu na súd, skončil pracovný pomer s navrhovateľom výpoveďou doručenou navrhovateľovi dňa 02.06.2010. Výpovedná doba začala plynúť od prvého dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca a uplynula 31.08.2010. Toto potvrdzuje aj potvrdenie Sociálnej poisťovne, ktorá navrhovateľa evidovala ako zamestnanca odporcu do 31.08.2010. Odporca tvrdil, že o tejto výpovedi vedomosť nemal, pričom toto tvrdenie podľa názoru súdu prvého stupňa neobstojí. Rovnako neobstojí ani tvrdenie, že táto výpoveď je neplatná, pretože nebola navrhovateľovi doručená

do vlastných rúk. Ďalej odporca namietal, že o podaní žaloby sa dozvedel až 30.07.2010, pričom výpoveď bola datovaná dňom 20.05.2010. Súd prvého stupňa poukazuje na fakty vyplývajúce zo súdneho spisu, podľa ktorých navrhovateľ podal žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru dňa 20.05.2010, dňa 02.06.2010 bola navrhovateľovi doručená výpoveď a dňa 30.09.2010 doručil navrhovateľ súdu prvého stupňa späťvzatie žaloby. Z toho vyplýva, že po začatí konania o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, doručil odporca navrhovateľovi výpoveď, ktorú tento akceptoval a následne zobral žalobu späť. Súd prvého stupňa sa nezaoberal dôvodmi, pre ktoré mal odporca okamžite skončiť pracovný pomer s navrhovateľom, pretože konanie bolo zastavené. Odporca tiež spochybňoval, prečo vzal žalobu späť až 4 mesiace po doručení výpovede, k čomu súd prvého stupňa uviedol, že účastníkovi konania neplynie žiadna lehota na späťvzatie žaloby. Súd prvého stupňa sa ďalej zaoberal potvrdením od Sociálnej poisťovne vo vzťahu k ukončeniu pracovného pomeru. Vzhľadom na všetky zohľadnené námietky dospel súd prvého stupňa k záveru, že dôvod o späťvzatie žaloby bolo konanie odporcu, preto na náhradu trov konania zaviazal odporcu. Výšku trov konania určil súd prvého stupňa podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej iba vyhláška). Predmetom konania bolo určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrada mzdy, ktorú určil podľa § 10 ods. 3 vyhlášky tarifnou hodnotou 18.462,- eur. Trovy právneho zastúpenia priznal súd prvého stupňa za 4 úkony právnej služby vrátane režijného paušálu, pričom výšku priznaných trov podrobne odôvodnil v písomnom vyhotovení uznesenia. Súd prvého stupňa rozhodoval aj o trovách odvolacieho konania v zmysle pokynu odvolacieho súdu, pričom uzavrel, že účastníci konania neboli v odvolacom konaní úplne úspešní.

Proti uzneseniu podal včas odvolanie odporca, ktorý má za to, že rozhodnutie je nesprávne, pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto podáva odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.

Podľa názoru odporcu súd prvého stupňa dostatočne nepoukázal na také správanie odporcu, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s navrhovateľovým späťvzatím žaloby a tiež z neho nevyplýva, že by navrhovateľ preukázal dôvodnosť žaloby. Preto nie je možné aplikovať ust. § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p. Súd prvého stupňa uvádza, že dôvodnosť žalobného návrhu je daná konaním odporcu, ktorý skončil pracovný pomer výpoveďou, čím de facto negoval skôr podané okamžité skončenie pracovného pomeru. Tento záver súdu prvého stupňa považuje odvolateľ za nesprávny. Súd prvého stupňa na jednej strane uvádza, že sa nezaoberal dôvodmi, pre ktoré mal odporca dať navrhovateľovi okamžité skončenie pracovného pomeru, na druhej strane vyvodzuje dôvodnosť podania žaloby zo skutočností týkajúcich sa veci samej, ktoré neboli riadne preukázané a nemajú oporu v predložených dôkazoch. Odporca trval na platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a tvrdil, že navrhovateľom predloženú fotokópiu výpovede mu nikdy neodoslal a o jej existencii nemá vedomosť. Z dôvodu chýbajúcich dôkazov preukazujúcich neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru nemohol dospieť súd prvého stupňa k záveru o dôvodnosti žaloby. Súd prvého stupňa v skoršom rozhodnutí poukázal na to, že pracovný pomer navrhovateľa skončil následne danou výpoveďou z dôvodu, že sa odporca dozvedel o podaní žaloby. Toto však odporca popiera a opakuje, že nemal vedomosť o existencii výpovede až do doručenia žaloby. Pokiaľ sa týka namietanej skutočnosti, že navrhovateľ zobral žalobu späť až 4 mesiace po doručení výpovede, chcel odporca poukázať na to, že späťvzatie nebolo v priamej príčinnej súvislosti s výpoveďou a poukazoval tiež na to, že navrhovateľ nepredložil súdu prvého stupňa relevantné dôkazy na podporu svojich tvrdení. Odporca má za to, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané navrhovateľovi je podložené aj registračnou listinou zo Sociálnej poisťovne, čo nemožno považovať za domnienku či dohad. Preto navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že navrhovateľa zaviazal na náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. preskúmal uznesenie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Predmetom odvolacieho konania je rozhodnutie o náhrade trov konania, ktoré bolo zastavené z dôvodu späťvzatia. Odvolací súd vyslovil v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení právny názor, že je úlohou prvostupňového súdu posúdiť procesné zavinenie za zastavenie konania a po tomto posúdení rozhodnúť o náhrade trov konania podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p.

Podľa tohto ustanovenia ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní procesného zavinenia za zastavenie konania sa vychádza výlučne z procesného hľadiska, nie z hľadiska hmotného práva, pretože v takomto prípade by súd musel posudzovať dôvodnosť nároku vo veci samej, čo by viedlo k tomu, že by aj po zastavení konania súd skúmal hmotnoprávne hľadisko nároku. Súdu preto neprináleží ani vykonávať dokazovanie vo vzťahu k posudzovaniu procesného zavinenia.

V prípade procesnej zodpovednosti podľa § 146 ods. 2 druhá veta platí, že trovy konania je povinný nahradiť odporca v prípade, ak pre jeho správanie vzal navrhovateľ návrh späť, ktorý bol podaný dôvodne. K takejto situácii môže dôjsť za situácie, ak odporca vykoná hmotnoprávny alebo iný úkon, ktorého následkom je bezdôvodnosť pôvodne podaného návrhu. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že sa pritom neskúma dôvodnosť podanej žaloby, z pohľadu hmotného práva iba samotný fakt, že v dôsledku úkonu odporcu sa pôvodne podaný návrh stane bezdôvodným.

Predmetom konania bola žaloba navrhovateľa o určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 26.03.2010 je neplatné a pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 14.06.2006 medzi navrhovateľom a odporcom naďalej trvá. Ďalej si navrhovateľ uplatnil náhradu mzdy v sume priemerného zárobku odo dňa, kedy oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, kedy mu umožní pokračovať v práci. K žalobe navrhovateľ predložil listinné dôkazy vrátane okamžitého skončenia pracovného pomeru podpísaného konateľom spoločnosti. Žaloba bola podaná na súde prvého stupňa 20.05.2010. Navrhovateľ vzal návrh späť písomným podaním zo dňa 28.09.2010 z dôvodu, že dňa 21.05.2010 mu bolo doručené skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce podpísané konateľom spoločnosti.

Súd prvého stupňa pri posudzovaní procesného zavinenia správne dospel k záveru, že ak navrhovateľ označil za dôvod späťvzatia návrhu ďalší právny úkon odporcu, v dôsledku ktorého je uplatňovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru právne bezvýznamné, je potrebné pripísať procesné zavinenie za zastavenie konania odporcovi. Keďže súdu neprináleží vykonávať procesné dokazovanie pre posúdenie skutkového stavu veci je potrebné vychádzať výlučne z procesných úkonov, ktorými sú návrh na začatie konania a jeho späťvzatie s uvedením dôvodov vrátane listiny, osvedčujúcej vykonanie úkonu zo strany odporcu, v dôsledku ktorého je pôvodný nárok bezúčelný.

Odvolací súd preto potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím § 224 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní bol úspešný navrhovateľ, trovy odvolacieho konania mu však nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.